

Uit de natuurbescherming

Het actieve Wereld Natuurfonds

Er zullen vermoedelijk maar weinig landen zijn, waar zoveel organisaties zich met de natuurbescherming inlaten als dat in Nederland het geval is. En het is nodig. Het zijn verenigingen, stichtingen en overheidsinstellingen die zich ieder op een eigen aspect van het beschermen van de natuur richten. Zo wordt het terrein vrij volledig bestreken, al ontbreekt ons nog een landelijke organisatie, die zich met natuurbescherming en -kennis in het onderwijs bemoeit.

Ruim drie jaar geleden werd in Zürich het World Wildlife Fund gesticht, met het grootse doel bedreigde landschappen, flora en fauna overal ter wereld afdoende te helpen beschermen tegen kwalijke invloeden van velerlei soort. Het W.W.F. stelde zich voor grote geldsommen in te schakelen, teneinde daarmee te redden wat er te redden viel. Voorts wilde men trachten invloed uit te oefenen op regeringen en organen, een juiste wetgeving te bevorderen en grond voor nationale parken te kopen. Men ziet: een omvangrijke taakstelling, die de pessimisten bête kansen leek te geven.

Ook in Nederland ontstond een afdeling van deze wereldomvattende organisatie, het Natuur Noodfonds Nederland of kortweg N.N.N., waarvan de naam thans gewijzigd is in Wereld Natuur Fonds. Aan het hoofd hiervan werd een presidium gesteld met als voorzitter Z.K.H. Prins Bernhard. Een dagelijks bestuur met de heren G.K.C. van Tien-

Zal de Oehoe zich weten te handhaven?

hoven als voorzitter en M. F. I. J. Bijleveld als volijverig secretaris houdt er op het ogenblik de vaart in.

Op vele, vaak verrassend moderne wijzen werd hier te lande de propaganda voor de goede zaak aangepakt. In de eerste maanden van het N.N.N.-bestaan verscheen in een oplaat van 250.000 exemplaren een brochure „Bezeten Wereld”, terwijl regelmatig persbulletins met natuurbeschermingsnieuws naar vele kranten werden verzonden.

Zo konden de dagbladlezers b.v. kennis nemen van de unieke actie voor het behoud van de Arabische oryx, een bijzonder fraaie woestijn-antilope, die door meedogenloze jachten per auto werd bedreigd. Op het nippertje konden met financiële steun van het W.W.F. drie exemplaren worden gered, welke naar Amerika werden overgevlogen. Daar werden zelfs enige kalfjes geboren. Later werden nog vier oryxen door koning Saoed naar Amerika gestuurd, ter aanvulling van de bescheiden fokgroep.

Eind 1963 zag bij het N.N.N. een interessant boekje het licht, „S.O.S. Moeder Aarde”, met hoofdstukken welke het doel van de W.W.F. nog eens op indringende wijze duidelijk maakten. Nadien werd nog overgegaan tot het samenstellen van een filmstrip in kleuren, o.m. ten dienste van het onderwijs. Voorts verschenen folders en verslagen in tijdschriften. In Diergaarde Blijdorp verschenen bij de naambordjes van daar verblijvende, in de natuur met uitsterven bedreigde, diersoorten afbeeldingen van het symbool van het W.W.F., de reuzenpanda. De „Operatie Havik” kwam breed uitgemeten in de pers en zo timmerde het N.N.N. voortdurend aan de weg. De persbulletins hielden begin 1964 op te verschijnen en in plaats ziet nu maandelijks „Panda-Nieuws” het licht, een periodiekje als bijlage van het orgaan van de Rotterdamse diergaarde, Blijdorp Geluiden. Men stelt zich voor deze vorm van natuurbeschermings-berichtgeving te handhaven, totdat zoveel donateurs van het N.N.N. zijn gevonden dat de uitgave van een eigen blad mogelijk is. Het W.W.F. heeft berekend per jaar 8 à 10 miljoen gulden nodig te hebben voor de aller-noodzakelijkste maatregelen. Tweederde van het in Nederland ingezamelde geld komt in de „wereldkas”, terwijl de rest via Natuurmonumenten voor binnenlandse natuurbeschermings-doeleinden kan worden gebruikt.

De aanpak bij het inzamelen van gelden is op moderne leest geschoeid. Terecht heeft het N.N.N. begrepen dat men met de rijksdaalders van de donateurs weliswaar een landelijk apparaat in stand kan houden, doch dat men er niet veel mee begint als het er om gaat uitgebreide bewakingsdiensten en -opleidingen in Afrikaanse reservaten te stichten of immense natuurmonumenten aan te kopen.

Daarom richtte men zich midden 1964 tot een groep Rotterdamse „captains of industry”. Z.K.H. de Prins hield tijdens deze bijeenkomst een betoog over de noodzaak van natuurbescherming. „Miljoenen worden uitgegeven om kunstwerken voor het nageslacht te behouden, en een fractie van dit bedrag is voldoende om de grondslag te leggen voor het behoud van het natuurschoon op aarde”, aldus Prins Bernhard. Het beroep op de industriëlen heeft volgens het verslag van de vergadering zijn uitwerking niet gemist. Een paar voorbeelden van de projecten, welke in 1964 gerealiseerd moesten worden? Financiering van het onderzoek voor het behoud van de Indische neushoorn; bescherming van het Mesopotamisch damhert; onderzoek van de vogelwereld en speciale bescherming van de blauwe vleugellijster op het eiland Koje, Korea; stichting van het Okavango-reservaat in Bechuanaland; aankoop van Landrovers met velduitrusting voor de opleiding van gamewards in Katanga; bescherming van de reuzenschildpadden op de Seychellen; educatie op het gebied van de vogelbescherming in Spanje, enz., enz., enz.

Het streven van het Wereld Natuur Fonds is er op gericht op vele plaatsen in Nederland comités op te richten, die — geholpen door het centrale secretariaat — aan het werk zullen gaan in de omringende streek. Men stelt zich voor een taak, die oneindig veel groter is dan het beperkte aantal facetten dat wij in het voorgaande mochten schetsen. De minimum-donatie voor het W.N.F. bedraagt f 7,50 per jaar, waarvoor men dan o.m. het Panda Nieuws ontvangt. Het W.N.F.-secretariaat is gevestigd: Laan van Beek en Roijen 40-41, Zeist.

H. Haven

Hazelaars in bloei

Gisteren, 18 januari 1965, zag ik in het Haagse Bos hazelaarstruiken in bloei met reeds nu uitgegroeide groen-geel bengelende mannelijke katjes, ja zelfs in één geval met een karmijn-rood kwastje van de vrouwelijke bloei.

Mr. F. W. C. G. Rothe